

בשה ואפילו מקצתה — וככלפיהו בשה ואפילו מקצתה שה. ריבנן סבריו: "שה" — ולענין טומיל אוקומיינן למלמיינן מסקנין. וכיסוי הדם — דקמפני: הן זומענין, דמקמן ממנוט פלגי נס. לא משכחת לה אלא פליילו מקצתה שה; ריבנן סבריו: "שה" — פליילו מקצתה שה, ורבבי אליעזר סבר: "שה" — ולא מקצתה. וה אמר רב פפא: הילךן, לענין כסוי הדם ומטנות לא שפחתת אלא באצבי הבא על התיקישה, דברין לריבנן ובין לרבי יעוזר, מספקא להו אי חוששין לזרע האב או לא, וכא פלאגி ב"שה" — ואפילו מקצתה שה. לענין אותו ואת בנו שפחתת לה בין בתייש הבא על האצבייה, ובין באצבי הבא, התיקישה; בתייש הבא על האצבייה — ולאיסורא, דרבנן גברי: דילמא חוששין לזרע האב, "שה" — ואפילו מקצתה אה אמרנן, ואסור. ורבבי אליעזר סבר: נהי נמי דחוששין לרע האב, "שה" — ואפילו מקצתה שה לא אמרנן. באצבי גזא על התיקישה — ולملכות, ריבנן סבריו: נהי נמי חוששין לזרע האב, "שה" — ואפילו מקצתה שה אה אמרנן, לקלין ליה. ורבבי אליעזר סבר: אישורא איכא, מלכות איכא; אישורא אישורא אין חוששין לזרע האב, דילמא אין רע השם מעלה הוא; מלכות לאיכא — דילמא חוששין לא איכרנן.

רעד האב, ו"שה" — ואפילו מקצתה שה לא איכרנן. אמר רב יהודה: כיוי — בריה בפנוי עצמה היא, ולא הכריעו בה חכמים אם מין בהמה היא אם מין חייה. רב נחמן אמר: וכי — זה איל הבדר. כתנא: וכי — איל הבדר. ויש אמרים: זה הבדא מן הפתיש ומון האצבייה. יויי אומר: וכי — בריה בפנוי עצמה היא, ולא הכריעו בה חכמים אם מין חייה אם מין בהמה. ריבנן שמעון בן ליליאן אומר: מין בהמה היא, ישל בית דושאי קי מגדلين. הנה עקרים עדרים.

ח' ינואר

וַיְהִי בְּפָנֵי עֶצֶם הַיָּא — אֶמְתָנִיתִינְכָּסִי הַדָּס (חֹלוֹן פֿגְבּ) קַאי, דַתָּן: וּנוֹתָג בְּכֹוי
מִפְנֵי שַׁהֲוָא סְפָקָ, וְאֵין שׁוֹחַטְין אָתוֹן בְּיוֹם טֻובָ, וְאֵם שַׁחַטוֹ כְּרָ. וְלֹא אֲכוֹן שְׁחַלְקוּ בּוּ
רְבִי אַלְיעָרָ וּרְבָּן קַאי, כְּדָפְרִישָׁ בְּקָנוֹטָרָס.
אֲלָא הַכְּרִיעָו בּוּ חַכְמִים אָסָמָן בְּהַמָּה אָמֵן חַיה — וְאֵם תָּאמָר: וּלְבָדֹוק בְּסִימָנִין
דְּקָרְנִים! וַיְשַׁלְּמוּר: דָאָפְשָׁר דְּלָא הַיּוֹ יְכוֹלֵן לְבָרָר בְּקָרְנוּי שְׂפִיר אָסָמָן חַדְוֹתָו וּכְרוֹכוֹת
הַפָּה.
הַאִיל הַבָּר — וּסְבָר רְבָּ נַחֲמָן וְתַנְאָ קַמָּא דְּבָרִיאַתָּה שַׁהֲוָא וְדַאי חַיה, וְשׁוֹחַטִּים אָתוּ
, וְלֹא הַכְּרִיעָו בָּהּ חַכְמִים אָסָמָן בְּהַמָּה הַיּוֹ אָמֵן חַיה הִיא. רְבָּ נַחֲמָן אָמָר:
כָּוִי — זֶה אַיל הַבָּר. וַיְשַׁלְּמוּר: זֶה יְצֹוֵר כְּלָאִים הַבָּא מִן הַתְּיִשְׁעָ וּמִן
הַחַיה אָסָמָן בְּהַמָּה. רְבָּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלַיאֵל אָומָר: מִן בְּהַמָּה הַיּוֹ, וְאַנְשִׁים

בשאלה האם אומרים: "שה" שאמר הכתוב, כוונתו — ואפילו מקצתה. ר' בון סבר כי חכמים סבורין: "שה" — ואפילו מקצתה, ור' אליעזר סבר [סבור]: "שה" כוונתו שה גמור, ולא מקצתה. אמר רב פפא: הלך [על כן]. לזרק זו, שוגם לדעתם חכמים וגם לדעת ר' אליעזר, ספק אם חוששים לודע האב או לא, אלא שנחalker האם אומרים "שה" ואפילו מקצתה, יש לפרש את המקורת השונים שהובאו לעיל בענין כי באופן זה: לעין בסיסי הדם, שעה מז' המשנה שדרמו של הכו טען כיו מצד הספק, ולענין מוגנות, שחכמים חוויכים את הכו בזרוע לחיים וקיבה כידין בהמה, ור' אליעזר פטור — לא משחתן אין אתה מוציא, אין אתה יכול להעמידם אלא בכוי הנולד מצבי הבא על הייששה. שבין לדעת רבנן [חכמים] ובין לדעת ר' אליעזר, מספק להו מה שפסק לחם [מתפרק לחם] אי [אם] הוושינוי לזרע האב, והריחו נחשב מקצת חיה, או לא, אלא הוא נחשב בהמה גמורה. וכא מיפלגי ב' "שה" — ואפילו מקצתה, בין לדעת ר' אליעזר, ובין לדעת ר' אליעזר, משבחת לה אמירותיו של ר' אליעזר, המחייבת כטוי של דם הכו מספק הולכת במקורה וזה רק לשיטת החכמים, הסבורים "שה" ואפילו מקצתה (ובקשר זה, צבי בכיסו הצדדי), ושם דמו חיבר פטור, משום שלשיותו רק צבי גמור חיבר בכיסו הדם, ואין אומרים צבי ואפילו מקצת צבי. ולענין מוגנות — חכמים חוויכים בין צבי ותמיisha במחיצת המוגנות, משום שיש כאן מקצתה, ור' אליעזר פטור, משום במוגנות. לעניין אישור אותו ואת בנו, שנחalker ר' אליעזר וחכמים האם הוא נהוג בכוי, משחתה לה [ונזא] אתה אותה את המחלוקת בין בתמיisha הבא על העכبية וילדה בת, ובין לצבי הבא על הייששה וילדה בת, ומופרטים: בתמיisha הבא על העכبية וילדה בת — ולאיטורו ולענין אישורו לתחילה, האם מותר לשחות אותה בת ואת בנה ביום אחד. דרבנן סבר שחכמים סבורין: דילמא [שמא] הוישן לזרע האב, והאם היא מקצתה, ולשיטות הר' שה ואפילו מקצתה שה אמויין אומרים אן], וכן אסור לשחות אותה בת אשר לזרע האב הוא איל (ומופלון [Ovis musimon]), ר' אליעזר סבר [סבור]: נה מי נם [גמ' נם אמן] הוישן לזרע האב, ויש באמ הפסק. ור' אליעזר סבר [סבור]: נה מי נם [גמ' נם אמן] הוישן לזרע האב, והוא חילוני קלב (עיפוי). חילין קלב (עיפוי). יומה עד א. ר' רושלמי בכווים פיב ב' כירום פיב ב' ב' ליק' תשורה של. תפcase. וזה ירושלמי כלאים פ"ה. מוסורת הש"ס חולין קלב (עיפוי). כירום פיב ב' ב' ליק' תשורה של. תפcase. וזה ירושלמי כלאים פ"ה. י"ד.

గדרות

שה ואפילו במקצתה שה ש בכתבי: בשעה ואפילו במקצתה שה פלייגי. ר' אליעזר לא משחתת בכתבי: לא משחתת לה. י' רורה בני עצמה היא לא בראשו בה החכמים אם עין היה הא כתביים אם מין רירה בפני עצמה הוא ולא בכיריעו בו כבאים אם מין מהה אם מין רורה היא. ב' נחמן אמר בכתביים: ר' רבנן אמר רואה לב כתבי. י' דושאי ש בכתבי. במקורות: בית רישאי.

העולם

יל הבר

ail ha-mufelon ש לשער שאל הרוב הוא איל (ומופלון [Ovis musimon]), אשר לדעת ר' רוחה הא בכווים

רדים עדרים, ומכאן שהוא

ר' גראט בראון כי סיוסי הדם וכו', לא משבחת אלא בצדוי הבא על התויישה כלומר, המשנה והאוסרת לשוחות בוים טוב, ומפני שרמו צירק כיסי מספק, מהפרשת לעתה חכמים בכி הבא מבצבי שבא על התויישה. אך אין וחשים לרוד האב ואם כן דמו פטור לגמורי מכסי, שכן הוא תיש, ושם ואחוחים לרוד בבב, ואם כן – יש מוקצת צבי ודומו חיב בכסי. אבל בתיש הבא על העביבה – חייב החובי לרוד האב בסיסי, ולא רק אם נאמר שאין חוחשים לרוד האב, וככלו גם צבהה. אלל אפלו אם חוחשים לרוד האב בקבעת תעיש – הרוי וזה יוש בו מוקצת צביר עבד אמי, ולדעת חכמים אפלו מוקצת צבי וחיב לדיסטי. והעד ר' שי' כי ניתן להבראה לבארה את המשנה בתיש הבא על הגבירה, שהרי לרשותו אין אמורות כדי לאויבו התיש, ואם כן דמו טען בכל כיסיו, והעד ר' אליעזר: עצת צבי. אך מצד אחר – שמא אין חוחשים לרוד התיש, ואם כן דמו טען כיiso מצד אמי העביבה. שאנו מעדיפים להעמידו סתם משנה כדרעת חכמים, ולא בדעת היחיד של ר' אליעזר. ורש"א הוסיף, רק באומן זה ניתן להעמידו את דין כיסי הדם ומהנתן באתמו מורה.

תנותנו כלומר, הבריתיא שלפייה חכמים רוי במונתו, והוא יקלוט פטור – אין לה הסבר א בעב הבא על התויישה, שליתין ר' אליעזר טהור ספק, שהוא חובי לרוד האב, וש-can חיבי, ולעדתו אין זומאים שהוא מוקצת שע. ואילו לדעת חכמים בכל אומן חיב מחזוץ, שאמן אין שיחסים לרוד האב – שהגמור הוא, וחיב בכולו, ואם חוחשים – יש בו חיצ שמא מצד אמי, ואותו י' חייב במונתו. אבל בתיש הבא על גביה, אם אין חוחשים לרוד האב – הרינו פטור לגמורי, ורק ר' עאי מכחין אמר לנו משבחת לה וכו' – יקבל מהצית, מצד שעשה שיש שם בו.

מן ואנו אמרנו שמשבחת לה וכו' – כנראה בעמודו קורדים, לנוין להעמיד את המקרים האלה שטעטם, לתויישה ובוגנה, מושום שאין חילוף בעביה וגביה, שאר לשוחות על רק שלעין אותו ואתנו לבדים ר' ואחרי האם, אם האם הגמישה – סטר לשוחות בו ביום את בה, אפלו הווא צבי, ואם אצציבה – מותר לשוחות את בנה, אפלו הוא תיש. ולבכן בהכרח מוזכר בבת של תיש הבא על גביה, ואב בת של צביר בגדא על תויישה, האם ותור לשוחות את הבת את בנה בו בור. אמם מערב' פסק לולכה מקרים אלל כפשוטם. וראה בחידוש הרשב"א, הגראי' מבריסק, וכן בחידוש בעל אמר ר' גראט:

מסורת הש"ס

יומא עד.א. כריטיות
א. ירושלמי ביכורים פ"ב ב
בשינוי לשון). תוספთא
יברים פ"ב ב. ליק"ש תורה
ולג. שפ. תקה. תתצא. וראה
ס ירושלמי כלאים פ"ח
ד"ד.

-סות

שה ואפילו במקצת שָׁה
ש בכתבי: בשָׁה ואפילו
מקצת שָׁה פְּלָגוֹ.
... והפְּלָגוֹ ואפילו מקצת שָׁה...
לאו מקצת שָׁה יש בכתבי:
הה אפילו מקצת שָׁה
מרמִינִין... ואפילו מקצת
שה לא אמרין.
א משחתת בכתבי: לא
שכחת לה.

עוזר לם

מסורת הש"ס

ג. כלאים פיח מיי.

ה. כתובות לד. א. קדשין נ. ב.

פ. א. פ. א. פח. ב. כתנות כה. א.

יקש תורה שמה.

נרטות

ראה בהשלמות.

לשוו

יעז דבאלא ווי תורבלא

באלא (או: כלא) פלי רשי הוה

ער. והכוננה כנראה לשם ליל

של שמחון ליש.

ונאונים כי הכהונה לאור שמה

ומברבות יוש השחיטה כי מדור

בחילוף ל. ר. כמו בר.

בדאלא הן אפרת, שמי בר. ווש

שורסו "יעז דבאלא" (ערוך).

♦♦♦

העילים

יעז דבאלא

יינו כי הכהונה לע הבר

שם נחשת

לכבי. אורכה הממושע

לאב ע. כביה.

לכבר ע. כביה.

תוספות

קדושים שחיטה שאינה רואיה היא – ואם תאמר: והוא בפרק
“כسو הדם” (חולין פה,א) מפרש
טעמא דברי שמעון דיליף מ”ט בעבור
טבוח והכך”. ופרק: ולילף משחוטין
חווץ! ומשנני: דעתן חולין מחולין, ואין
קדושים – נילף קדושים מקדושים! יש
לעיגן בתיריא, בשור הפטול העוגן למלוי

— בשיטתה הרואה אירוי, משותם זמני מחולין.

כיו — פירש הקונטרס: לא מיבעים לקל משום שחיתות שני, אם אותו ואת זמן ופסול. אלא אפילו אין אותו בת ראשון אינה רואה, דינה מותרת שתוא לא הווי מחוסר זמן! ומאי סופג לךו שהיה כתוב בהן: אין מלכות החתראות ספק. דלמה לי טעם דתורתן אויה, משומם שהוא מחוסר זמן. ואין ג בנו בקדושים מווינו מוסיף על עניין פסול אחרינא. כמו שחוטי חז'יךיב, ב': אותו ואת בנו קדשים ומחוסר וכוח הכא אלא מן הראשון, דשחיתת , ואפלו לרבות המונא דבש مكان, מפרק כ, דחווי שחיתות ראשון שחיתה רואה, כיון דבעשׂת שחיתה אכתי נהנה רואה,

קמָא מִיקְטָל קַטְלִיה — דְמַקְתָּלִיה, וְנִסְיָה לְעֵינִי שְׁמוּנִי מַחֲנִיכִים כֶּרֶל נְכָל מַיִלִי תְּלוּ שְׂמִיעָה טִילָה, כְּדָלְמָלְמִינִיא מַעֲטָנוֹת טְמֵנָה וְזָקָן". וְזַיְן דְּלָמָה שְׁמַנִּינוֹ מַעֲטָנוֹת טְמֵנָה וְזָקָן".

קַמָּא מִיקְטָל קַטְלִיה, שְׁנִי — מַתְקָבֵל בְּפִנִּים הָוּא, כְּרִתְתָּ נְמִי לִיחִיבָה! חֹלִין בְּפִנִּים — שְׁנִיהם פְּסָולִין, וְהַשְׁנִי סְוִיגָה אֶת הָאֲרָבָעִים; מְכִידִי שְׁמַעַיְנֵן לֵיהֶה לְרַבִּי שְׁמַעַן דָּאָמֵר: "שְׁחִיטָה שְׁאַינָה רְאִיָה לֹא שְׁמָה שְׁחִיטָה, קַמָּא — מִיקְטָל קַטְלִיה, שְׁנִי אַמְאי סְוִיגָה אֶת הָאֲרָבָעִים? קְדָשִׁים בְּפִנִּים — הַרְאָזוֹן כְּשֶׁר וּפְטוֹר, וְהַשְׁנִי סְוִיגָה אֶת הָאֲרָבָעִים וּפְסָול; מְכִידִי שְׁמַעַיְנֵן לֵיהֶה לְרַבִּי שְׁמַעַן דָּאָמֵר: שְׁחִיטָה שְׁאַינָה רְאִיָה לֹא שְׁמָה שְׁחִיטָה — בְּשְׁחִיטָה קְדָשִׁים גַּמְיָה שְׁחִיטָה שְׁאַינָה רְאִיָה הָיָא, דְכַמָּה דְלָא זְרִיקָה דָם — לֹא מִישְׁתָּרֵי בְּשָׂר. שְׁנִי אַמְאי כֵן, כְּשַׁחוֹת קְדָשִׁים בְּחֹרֶז, אֶם וּבָנָה — קַמָּא מִיקְטָל קַטְלִיה [את רְאִיָה] כָּאַילּוּ הָרָג אֶתְתָּוֹתָו, וְלֹא שָׁחַטוּ, שְׁחִיטָת קְדָשִׁים בְּחֹרֶז שְׁחִיטָה אֲסִינָה רְאוֹיה הָיָה, וּלְפִיכְךָ שְׁנִי — רָאוּי לְהִוָּת מַתְקָבֵל בְּפִנִּים הָוּא, אֲסִין אַיסּוּר לְשַׁחַטוּ בְּוּ בִּים. וְאֵם כֵן כְּשַׁחוֹת אָתוֹ בְּחֹרֶז, מְדוֹעַ שְׁנִינוֹ וּדְרָק סְוִיגָה אֶת הָאֲרָבָעִים? כְּרִתְתָּ נְמִי יְחִיבָה! וְכֵן מָה שְׁנִינוֹ שָׁם שָׁחַט אָתוֹ וְאֵת בְּנָוֹ וּוּלְזָן בְּפִנִּים — שְׁנִיהם פְּסָולִין, וְהַשְׁנִי סְוִיגָה אֶת הָאֲרָבָעִים מִשּׁוּם וּתוֹרוֹ וְאֵת בְּנָוֹ; מְכִידִי שְׁמַעַיְנֵן לֵיהֶה רְאִיָה אַתְּ רִי שְׁמַעַן צְחָוָילָם וּשְׁמַעַנוּ אָתוֹן אַתְּ רִי שְׁמַעַן צְחָוָילָם שְׁחִיטָה שְׁאַינָה רְאוֹיה הָיָה, אֵם כֵן קַמָּא מִיקְטָל קַטְלִיה [את הָרָאָזוֹן כָּאַילּוּ הָרָג וּוּתָם]. שְׁשִׁיחָות חֹלִין בְּפִנִּים שְׁחִיטָה שְׁאַינָה רְאוֹיה הָיָה, שְׁהָרִי אַסְרָה בְּהָנָהָה. וּהְוָאֵילָן וּשְׁחִיטָת רְאָזוֹן אַינָה שְׁחִיטָה, עַל שְׁחִיטָת שְׁנִי אַמְאי [מְדוֹעַן] סְוִיגָה אֶת אֲרָבָעִים? וְהָרִי לֹא שָׁחַט אָתוֹ וְאֵת שְׁנִינוֹ: וְכֵן מָה שְׁנִינוֹ: שָׁחַט אָתוֹ וְאֵת שְׁנִינוֹ:

כָּרְבִּי שֶׁמַעַן. — פְשִׁיטָא דְהָכִי אֵיתָא! — שְׁחִיתָת קְרֻשִׁים אִיצְטְּרִיכָא לֵיה; סְלַקָא דַעֲתָךְ אָמִינָא: שְׁחִיתָת קְרֻשִׁים — שְׁחִיתָה רָאוּיה הִיא, דָהָא אֵנָחֶר וּזְרִיקָדָם — לֹא מִישְׁתָּרֵי בָשָׂר, וּכְיַשְׁחָט ט דנין חולין מקדשים. אם כן, הכא ז' לומר: כיון דעתך אותו ואת בנו בעה, על כרחך שחיטה דכתיב בדילפין שחיטה שאינה רואיה היא דכל כל דלענין מלוקות דלא בעי לענין נוגה בקדשים, דחשטא הי מהו ואת בנו ונוגה בקדשים, מושום דשר בלא זריקה — שני אמא פסול! נמי דקאמו? ומטעם זה מחק ספרה דאותו ואת בנו נוגה בקדשים, מושום ספרק? תיפנק לה מושום דלא הויה נראה, דכיוון דאסר כתוב אותו באשווין (חולין עח,א), הרי גזירות הכתוב לדילוקי אף על גב דלאו שחיטה רואיה היא, כיון דליקס פפלו לרבי שמעון, אף על גב דלשאר ملي חשבא שחיטה שאינה רואיה! ועוד, דבחדיא תנין בפרק בתרא דזבחים נמי, רבוי שמעון אומר: הרי חן בלא תעשה, מושום דחسبא שחיטה, והשני כשר גמור הוא. וועבר בללא דלא תשחטו! לך' נהרא, דלאו דבזבחים אינה רואיה היא, והרי כאילו מיקטל קטילה لكمא, והשני כשר גמור הוא. ותורתא דזבחים דמשמעו דרבבי שמעון אותו ואת בנו נוגה בקדשים. דaicא לאוקומי שהראשון הוה חולין ושני קדשא כבמה דלא זריך דם לא מישטריبشر — ואיפלו שחת שני אחר שנזרק דם הרារון — שביב שחיטה ראשונה

מסורת ה"ש"

- חולין פ,א** (ושם סומנו
קבילותות).
חולין פא,א.

דסות

י מתקבל בפנים הוא
תמי ליהיב ש בכתבי
מקורות: שני אמרים סופג
ג הארבעים ותו לא
תקבל בפנים הוא וכרת
י מיחייב.

आא מיקטל קטלה יש
אל וסו מלם אלו, ראה
ובמי.

המה דלא זוק דם יש
תמי ובמקורות: תנע
המה דלא זוק דם.

ג משתריبشر יש
תמי: מי משתריبشر
אכילה).

מאוי סופג את הארבעים
סל יש בתביי: אמריא
פוג את הארבעים וכון
לייאו הראשונים בשם רבינו
נאול, ראה עיונים.

יג שחת משתריبشر
חויתה רואיה היא
תמי: כי שחת משתרי
שחיתת היא
חצר מכמרא לה ולשוחיתה
רואיה היא ולש בחניי, וכי
שחת משתריبشر
ששתכח דשחתה הוא
יכשרא להו.

ירובים

שאן הבשר מותר כל עוד לא נורק הדם (ובדברי הרבה להלן פא,א) (תוס') ועד בשם רבינו תם, ראה להלן).

שני אמאין סופג את הארבאים ופסול מדברי רשי' עולה כי יש כאן שתי טענות: אחת, שגם היה איסור אותו ואתו בקדושים – לא יתכן שהיה לוקה לשיטת ר' שמعلن, שהרי לעולם שיטתה השני היא שיטתה שאינה ראייה (גם אם היה הראשון חולין), שהרי הוא "מושר זמן", שעניין אין ראייה לדורותיו ("והוא האמור" "שנ' אמאין סופג את הארבאים"). ואולם ר' שמעון לא יתכן שיש כל איסור אותו ואתו בקדושים, שכן ר' שמעון לא יתכן שיש כל איסור אותו ואתו בקדושים, שכן ר' שיטתה שאינה ראייה, והשני כשר איפוא לשיטתה לבתוילה (וזהו מה שנאמר "שנ' אמאין פסול").

ושאר הראשונים חלקו על הנקנה של רשי', שיטת ר' שמעון, הואיל והשני מוחסר זמן, ושיטתו אינה ראייה – אכן בכל איסור אותו ואתו בקדושים. שכן קשה לומר כך מצד מהלך הסוגיה, שהרי אם לא עלה ר' שמעון אין איסור אותו ואתו בקדושים – כבר מתחילה המשנה אפשר היה להוכיח שאינה כר' שמעון, שנינו: "אותו ואת בננו נהגה... בחולין ובמועדים". וכן מעד הסברה, שהרי כמו שחייב הכתוב על שיטתה בחדשים וכוכב בענין קדרים (רmb'ז), ובכתב שיש נסחאות מונחים אותו הגדירה כבמה דלא זוריק לא מישורי בש"ר כלומר, בניגוד לשיטת חולין, שלאחר שנשחטה בהמה – הותר הבשר באכילה, לשיטת קדרים היא רק תחילתה של הכשרות הקרבן, ולא באכילה (בקרבנות הנאכלים להבנין וו אף לא זורק). ואם כן, למורתו של אורה שנורק הדם מוגבר למעט כו היריח ושותה אחר גורם לשיטתה להיעשות שיטתה שאינה ראייה – הריזו פטור עליה ממשום אותו ואתו בנו (רmb'ז). שאר הראשונים אינם גורמים בשאלת הנורא "אמאי פסול", שהרי ודאי פסול רשי', שוני שעל ידו יתבטל איסור אותו ואתו בנו. אלא שציריך תולמי, שرك כשר דבר אחר גורם לשיטתה להיעשות שיטתה שאינה ראייה – הריזו פטור עליה ממשום שהוא מודבר כאן על שיטתה השניה, שאינה שיטתה השניה, והוא ראייה רשות רב"ב את רשי', ויש שכחבו כי טעמו של דבר אין ממשום עצם השיטה של שני שאינה ראייה, אלא מפני שלא ניתן להתרות עליה, שהרי התראות ספק היא.

מסורת הש"ס

- ג. ראה חולין קטו, א.
- ד. תועב ויקרא כב, כב.
- ה. ראה זבחים קיד, ב.

סדרות

על הפסולין בשור ושה
שהוא בלא ריצה בכתמיים
ועוד: על כל הפסולין
שבשור ושה שהן בלא
יריצה.
ושניהם סופגין את
הארבעים בכתמי:
ושניהם פסולין ושניהם
סופגון את הארבעים.
כל היכא דיליכא לאו דיאוינו
ואת בנו חשב לאי נוכראין
ויל היכא דיאכא לאו
דיאוינו ואת בנו לא חשב
לאוי נוכראי יש בכתמי: כל
היכא דיאכא לאוי דיאוינו
ואת בנו לאו נוכראי לא קא
חשב וכל היכא דיליכא
לאוי דיאוינו ואת בנו לאוי
nocraim קא חשב.

מצוא ששהחיתה רואייה היא, על כל שואלים על מקרה זה של קדשים על שהחיתה השני משום אותו ואת הקרכבת קרבן מהוסר זמן, שאינו ראוי להקרבה עד למחזרת. דתניא [ששנוריה בריתאת]: מנין לכל הפסולין שבשור ושבשה, מן הבקר ומון הצאן, שם הקדשים, או שחטם, או הקריבם, שהוא עובר ולוקה עליו באיסור "לא ירצה"? תלמוד לומר במאצ' פרשת איסור בעלי מום למזבח: "ושור ושה שרוע וקלוט... ולנדר לא ירצה" וגוי (ויקרא כב, כג), ולא היה צריך לכתחזק "ושור ושה", שהרי בהם הוא עוסק באותה פרשה. אלא לימד על כל הפסולין להקרבה שבשור ושבשה, ובכללה זה מהוסר זמן, שהוא באיסור "לא ירצה"! ומשיבים: אכן, כך הדין, אלא כי קא חשייב [כאשיך] הו אמרנו] במשנתנו את הלאיים — לאוי [את הלאיים] של אותו ואת בנו הוא מונה, לאוי נוכרא לא קא חשייב [לאוים זרים], אחרים, ואינו מונה]. ושוואלים:

זה הוא מונה אותו! דקתי ני [שהוא שונה]: קדשים בחוץ – הראשון – קדשים כרת, ושניהם סופגין את הארכעים; בשלמא [נון], מוכן הדבר שעל השני סופג את הארכעים משום הלאו של אותו ואת בנו, אלא הרាជון אמר אי [מדוע] סופג מלכות? לאו [האם לא] משומ שהוא על לאו של שחוטי חוץ? ואם כן, בין קדשים פנויים גם כן יוכבר על רציך למןות את הלאו של "לא יורחה"! ומשיבים: כל היכא דיליכא צויה רציך למןות את הלאו של אותו ואת בנו – חשב לאוי בוככל מקום שאין בשחיטה לאו של אותו ואת בנו – חשב לאוי וכוראי [מונה הוא לאוים זרים]. וכל היכא דאייכא [ובכל מקום שיש] יאו של אותו ואת בנו – לא חשב לאוי וכוראי [אין מונה הוא ארים זרים], אלא רק את הלאו של "אותו ואת בנו". ר' זירא אמר אסבר אחר: הנה למחרור זמן, שאין לךים עליון, מפני שהכתוב

לא היו כזרוק. והכי אמרינו ב"המביא אשם תלוי" (כrichtot כב): אםור דברי שמעון בזרוק דמי – במידי דעתך לא זרוק. ובפרק "המנוחות החנוכים" (מנוחות קב,ב): בשלמא פרה – מצוח לפדותה, פירוש: במצבה נאה הימנה, ורק כפדיו דמי. אלא מנוחות – מצוח לפדותם? ואם תאמר: אמראי לא פיך לרבי אשעיה כדפריך לקמן לרוב המונאי? יש לומר: דברי אשעיה לא אמר אלא דמתניתון דקדשים בפנים לאأتיא כרב שמעון, התלמוד הוא דקאמו: שני אמראי סופג ופסול! אבל לרבי אשעיה אפשר דלא דיק אלא מסופג את הארבעים לחוד, אמראי סומגי; והא התראת ספק כמו שישאר במסקנה. אך לא פריך אלא לרוב המונאי, אמר בהדיין דין אותו ואתנו נוגה בקדשים מושום דשחיטתן קדשים היו שחיטה שאינה חייה! ורבינו תם לא גריש הכא "ומאי סופג", ותו לא. ומכת התראות ספק מזדקדק, כמו שהוא לפי המסקנה. ואם תאמר: ולימא ארבעים לאו דלא תשחטו אותו ואת בנו", אלא משום לאו דמחסור זום ד"ל לא תשחוו", אמר בפרק בתרא דזבחים (קיד,ב) דליך לברכו שומניינו גוש ליטבה. דלא שומר ברל חטויין דהנוי. והוא יתירן הארכות אלא לאו דאיתן וגא בזוי.

ליקי נמי מושום מחוסר זמן – תימה: היכי ליליקי! הא הו ששבכללות שאין לוין עליו. כי ההייא דילא נאכל כי קדש המ"ז, דדרשין מיניה: כל שבקדש פטול – בא הכתוב ליתן לא תעשה על איכילתו, וקרוי ליה בפרק כל שעה (פסחים כד,א) לאו שבכללות!
הנה למחוסר זמן שהכתוב נתקו לעשה – פירש בקונטראס: דלא דמי לעשה דשלות, דהוי מעיקרה. אבל האי עשה – על כריך אחר הלאו הוא, דהלא הווי תוכך שבעה, והעשה אחר כך. משמעו שרוצה לפרש כמו שאור ניטתק לעשה שבתלמודו. ותימה: דלא דמי לנוטר וגולה, רוחתנס אחר שעבר הלאו – בא העשה לתקן מה שעבר, אבל כי ההייא דהכא לא מצינו! ומיהו, מצינו לעשה כהאי גונא בפרק י"א אמר להם חמונונה" (יומא לו,ב), דאמר רב בירמיה: בלאו דנבללה קמייפלאי אי הווה ניטתק לעשה, במאי דאמר קרא: "לגר אשר בשעריך תונתנה ואכלח". אבל אינה ראייה, חדא – דאביי פlige עלייה, ואמר דלכולי עלמא לאו מעליה הוא. ואפיילו לרבי ירמיה, דאייכא מאן דקיי ליה ניטתק לעשה –

זה לא הוצרך, שהרי כבר מתחילה נאמר "בבקר בכשבים ובזעים", ומכאן מודר חכמים כי הכתוב מוסיף את כל שאר הפסלים שבשור ושה, כגון מהוסר קון ואתו ואתו בן (שם ז'-כח), לעבור עליהם באיסורם שבחאותה פרשה, ובכלל זה איסור שחיטה, שאם שחט אחד מן הפסלים, אפילו לא הרכיבו — עברו להוא בלא ירצה בתוס' תמהו: והרי זו "לאו שבכלהות", שכולן כמה איסורים, אין לךים עליון ורמב"ן הшиб באמון אחד, שאין זו הלבנה גמורה, ויש מהולקות הנוגנין זה, והגמרא מקשה כאן לשיטת הסבר שלוקים על לאו שבכלהות (פסחים אבב ועדור). ועוד, שלאו שבכלהות שאין לךים עליון, הוא זה שלא נתרטו בעידיו בדברים שנאסרו, אבל "לא ירצה" — יש בעידיו פירוט של כמה דברים שנאסרו, וכן לוקים על לאו שבכלהות.

בליליק נמי – סלי סי דקדזיס צפניא. משומם לאו דשוחט מהחומר
לגבואה – דלוי על גב דלו מקרנץ מיימיינט הנטעניא מיה, דגאי כל
פיטוליס ילפין נמנוליס (ו.ג) עוגן מסוס חמץ טהום, מסוס נל מקדיישו,
מסוס נל מהטנו, ומאס נל מוקון ומאס נל מקטיזו כלוגן, ומאס נל
מקטיזו מוקלטו.

תוספות

לא היה רואיה. ואף על גב דラבר שמעון כל העומד ליזור כזרוק דמי – הינו דזוק לאחר שתתקבל בכוון. בדאמר בפרק קמא דפסחים (יג.ב).
עוד, ביוו דעל ידי שחיטה גרידא לא משטרתיبشر, אלא משומך כזרוק דמי – לא חשיבא שחיטה רואיה. ואם תאמר: דב"רמרובה" (בבא קמא עו, א) שמען דשחיתת קדשים הויא שחיטה רואיה אפילו נשפק הדם. דפריך אומתנין דמחיב רב שמעון ארבעה רחמסה בקדשים שוויב לאחריותו – שחיטה שאינה רואיה! ומוקרי רב דימי בשוחט תמיימים לשם בעליים בפנים, דהא חזקה קרו לבאים נשפק הדם. ופרק: וכי שחיטה מתרת? זריקה מתרת! ומשני: כל העומד ליזור כזרוק דמי, ולכך הויא שחיטה רואיה. ורבו אושעאי גופיה איתך ליה בפרק "המנחות והנסכיהם" (מנחות קב, א) דרבבי שמעון כל העומד ליזור כזרוק דמי, גבי נותר!

יש לנו לומר: דודoka להחשייב יותר אוכל שאתת יכול להאיכלו לאחרים –
אית ליה לרבי אוושעיא זכרוך דמי, אבל לשוויה שחיטה ראותה ממש
זכרוך דמי – לית ליה. והחיה "זרובה" הוה משין רבוי אוושעיא בראש
לקיים, בשוחט בעלי מומיין בחוץ, ונשום דכל העומד לפודות כפדיי דמי.
לאף על גב דעת ליה כל העומד ליירך כזרוך דמי – היינו ממש זורקה
תלוייה בשחיטה, שחיטה צריכה לזריקה. אבל פדייה אינה תלוייה בשחיטה,
ראף קודם שחיטה יכול לפודותה. ובמסקנא דהכא הויא נמי שחיטות קדשים
שחיטה ראותה ממש זכרוך דמי. כמו ב"זרובה" (בבא קמא עב) דמסיק
דראותו ואת בנו נהוג בקדושים, אלא דליך מלוקת ממש דהתראות ספק
חייב, שמא לא יירוק הדם, וזה הו שחיטה שאינה ראותה. ואף על גב
בד"זרובה" אמרין דשחיטה ראותה היא אפילו נשפך הדם, דכל העומד
ליירך כזרוך דמי, הכא דמושור זמן הוא ואינו ראוי לזרוק, ואסור לזרוק

לא הוא צורך. והכי אמרינו ב"המביא שם תלוי" (כריות כד,ב): אימורו
הונסכים" (מנחות קב,ב): בשלמא פרה – מצוה לפזרת, פירוש: בשמואה נא
אמאי לא פריך לרבי אושעיא כדפרק ליקמו לרוב המנונא? ויש לומר: דרבנן
התלמוד הוא דקאמר: שני אמאים סופג ופסול אל לרבי אושעיא אפשר דלא
חייב! כמו שישאר במוסקנה. אך לא פריך אלא לרוב המנונא, דamer בהדייה דאי
ראוייה. ורבינו תם לא גריס הכא יופסול", אלא: "אמאי סופג", ותו לא. ומפני
דסופג ארבעים לאו משום לאו ד"ל" תשחטו אותו ואת בנו", אלא משום לאו
לברב שמינו גוש לרבנן. דלא חושאר קרבל וחטיפות דרבנן

עלאו דמיחוסר זמן הלאו של מיחסור זמן הוא מה שנאמר: "שור או כשב או צי
ולוד והיה שבעת ימים תחת אמו ומויים השמייני והלה ירצה לקלבן אשה" (ויקרא כב,
ז), ומכאן שקדום יום השמייני — לא ירצה. אלא שמיד אחריו נאמר: "שור או שה
אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד", ואמרו חכמים בתורת כתנים "ירצה לקלבן לה"
מותיחס גם לאיסור זה, לומר שהשוחט אותה ואת בנו במוקדים הריוויל לאו הבא
מכל עשה ירצה לקלבן אשה".